

LA UNITAT PERDUDA

**Paradoxa sobre el temps
en un acte**

**Autor:
Enric Cervera
C/Vallseca 39 2n
08024 BCN**

MAGATZEM-LABORATORI.

MOLTES CAIXES DE TOTES LES MIDES.

EN FERMI ÉS EL COL·LECCIONISTA, LA IRENE, L'EFICAÇ SECRETÀRIA.
ESTAN BUSCANT ALGUNA COSA, LA UNITAT PERDUDA.

FERMÍ: On pot ser? Per què no l'haurem trobat encara...? Recordi que li vaig dir que ho catalogués tot amb molta precaució...

IRENE: Estic classificant totes les unitats científicament, sense cap error des que vostè em va contractar, i jo no voldria que avui i per un simple trasbals es deteriorés la nostra col·laboració...

FERMÍ: Comprenc el seu interès, però ha de saber que és primordial que no s'extraviï ni una sola unitat de les que col·lecciono... (PAUSA. DESPRÉS AMB ÈMFASI.) Estic a la ruïna sense l'ordre que emana de la successió natural creixent i ininterrompuda de la meva col·lecció... La pèrdua o la manca d'una unitat, per elemental que aquesta sigui, significaria la destrucció de la meva vida, o si més no, l'anihilament de la filosofia, que com vostè sap, només pretén omplir l'infinit, emplenar l'eternitat amb la matèria degudament ordenada, comprèn...?

IRENE: Sí, sí, és clar...! No es preocupi! Potser si la comencés a buscar una altra vegada... Però amb la seriació descendent és clar...

FERMÍ (CONTUNDENT): No! De cap manera, aquest procediment ja l'hi vinc dient des de sempre que no s'ha d'utilitzar mai i menys en els casos perillosament delicats com aquest. Científicament no es pot retrocedir per cap concepte senyoreta...

IRENE (TÍMIDAMENT): Però si jo l'he vist utilitzar a vostè i en més d'una ocasió... Perdoni... Pot estar segur que mai no he parlat amb ningú de cap retrocés fet per vostè... Regressions, mai!

FERMÍ (PATERNALEMENT AMENAÇADOR): És que si me n'assabento que ha parlat amb algú d'aquesta qüestió quedaria despatxada al moment com pot comprendre.

IRENE (PAUSA, DESPRÉS DRAMA): No m'amenaci professor que ja sap que sóc molt poruga i això m'atemoix a tal extrem que acabo fins i tot fent malament l'acte...

FERMÍ (ESBERAT): L'acte...? Quin acte, senyoreta?

IRENE: L'acta, vull dir l'acta de la reunió, només de pensar-hi...

FERMÍ (CONCILIATORI): No és una amenaça, només és un simple comentari absurd i innocu... No pateixi.

IRENE (MÉS TRANQUIL·LA): Vostè no se n'adona i és molt incisiu en aquestes ocasions. Inesperadament em surt amb un exemple i jo he de patir-ne les conseqüències ja siguin propícies o infortunades... Vostè no se n'adona... jo com totes les dones...

FERMÍ: Senyoreta, vostè és molt eficient, però la seva sensibilitat és a vegades excessiva. Si no l'ha trobada la unitat, no l'ha trobada! I això, és una cosa que pot esdevenir irremeiable, més que això... (COMENÇA A DESESPERAR-SE.) Aquesta circumstància no s'hauria de repetir! La unitat, potser no la trobarem mai per molt que ens hi escarrassem, però aleshores caldria...

IRENE: No insisteixi professor... Entenc la seva frustració...

FERMÍ: Què ha d'entendre....!

(PAUSA.)

IRENE (RECONFORTANT): Fermí, permeti'm que avui l'anomeni així, vostè és... excessivament escrupulós amb l'ordre de les seves unitats. Per aquesta raó no es pot haver perdut aquesta unitat... Trobarem la unitat. La trobarem, tingui fe.

FERMÍ: Vol dir que ens trobem davant d'un problema de fe...? No em faci riure!

IRENE (DECIDIDA I EFICAÇ): No. La fe ja la vam perdre abans de començar amb aquesta nombrosíssima col·lecció d'unitats inconnexes... em refereixo a la unitat perduda, la trobarem.

FERMÍ: Calli, senyoreta... calli! Per favor... Recordi que...

IRENE: D'acord. No citaré, ni pensaré amb res que sigui objecte de classificació, ni en públic ni en privat, li ho juro.

FERMÍ: Sí. Això mateix. (SECRETAMENT.) Sempre li he demanat silenci, ja sap el què vol dir això, discreció, intimitat, secret personal, cautela i privacitat sobretot, d'acord?

IRENE (CONSERVANT EL TO SECRET TAMBÉ): Ja, ja ho he entès, però jo necessito l'ordre com a principal component de la meva feina i...

FERMÍ (PUJA EL TO): D'acord, però si hi hagués hagut ordre no estaríem buscant la unitat perduda i la col·lecció estaria completa i ordenada i no com ara, que estem perdent el temps xerrant, però no estem buscant la unitat que ens falta.

IRENE (SOBTADA): La trobarem, tranquil·litzis, senyor professor, trobarem la unitat perduda.

FERMÍ (PUJA MÉS EL TO): No, no, no... Això m'intranquillitza molt, i a més la neguiteja a vostè, en realitat ens altera als dos la nostra capacitat d'avançar pel cosmos... i... (PAUSA.

DESPRÉS MOLT DOCTRINAL.) Estem perdent la capacitat de progrés en el sentit tailerdià, entén?, la nostra ascensi cap al punt omega, cap a l'objectiu indubtable on conflueixen les arts amb l'humanisme, el caos ordenat... no se n'adona...?

IRENE: Sí, divagui, divagui... potser i tal com vostè diu, en alguna ocasió, del desordre, del caos, en sortirà la llum...

FERMÍ: No és la llum el que ha de sortir senyoreta, és la unitat perduda, la unitat que encara no tenim... o... potser?

IRENE: Què?

FERMÍ (AMB TO D'EUREKA!): Sí, és clar! Potser estem cercant la unitat perduda i el que hauríem de cercar és una altra cosa... Potser no es tracta d'una simple unitat. Potser és un -ens- el que hauríem de buscar, un -ens- que morfològicament parlant podria esdevenir un ésser inanimat, però un ésser al cap i a la fi.

IRENE (SEGUINT-LI LA CORRENT): Sí, l'ésser suprem, reconvertit en una escurrialla que s'esmuny pels recòndits i ignots viaranys del desordre, escapant-se així de l'ordenació ascendent, de la praxi col·lectiva...

FERMÍ: Sí, aquest -ens- que busquem és introbable senyoreta. No cal que ens hi esforcem.

IRENE: No sucumbeixi ara professor, no es desanimi. (FENT-SE LA LLESTA.) Vostè es pensa que és una deïtat el que hem perdut. No em faci riure. No és això professor...

FERMÍ: Però senyoreta...

IRENE: És vostè professor qui ha idealitzat les seves unitats. Una unitat no és més que una unitat. Trobarem la unitat perduda! El que hem perdut no és un -ens- ni un déu.

(PAUSA.)

FERMÍ: És el graó que ens falta de l'escala evolutiva! El graó perdut de la humanitat...

IRENE: Només és una unitat. No es preocupi, la trobarem...

(PAUSA.)

FERMÍ: Bé, confio en vostè. Les seves paraules em tranquil·litzen. Gràcies senyoreta Irene, gràcies. Continuí amb la seva feina mentre jo em dedico a preparar la classe magistral bàsica d'ordenació seriada que he de donar avui a l'Associació de Col·leccionistes Científics.

IRENE: D'acord professor Fermí, continuaré amb la recerca de la unitat perduda. (INICIA EL MUTIS I EN AQUEST MOMENT ENTRA EN ESCENA EN DIONI.) Senyor professor, crec que acaba d'arribar el nostre proveïdor d'unitats.

FERMÍ: Que passi.

(ENTRA EL DIONI AMB UNA CAIXA MOLT GRAN. LA IRENE FA MUTIS.)

DIONI: Senyor professor, venia a portar-li una nova unitat, i a més, si m'ho permet, li voldria parlar d'un assumpte que possiblement li pot interessar.

FERMÍ: D'acord. Però sigui breu que tinc feina.

DIONI: Senyor professor, abans que res m'interessa saber si vostè està interessat a rendibilitzar els esforços que li comporta el manteniment de les unitats de la seva col·lecció.

FERMÍ: Sí, sempre m'ha interessat, és clar...

DIONI: Les unitats que vostè col·lecciona són...

FERMÍ: Com? Vostè no voldrà pas saber el contingut de les meves unitats, oi? No, no... Això és un secret científic!

DIONI: No és imprescindible que em digui què contenen les unitats de la seva col·lecció.

(PAUSA.)

FERMÍ: Si és així, expliquis.

DIONI: Vostè és un veritable col·leccionista, oi?

FERMÍ: Què vol dir amb això?

DIONI: Hi ha molts col·leccionistes furtius que no pretenen més que distreure's i distreure.

FERMÍ: Això és un dels objectius de tot colleccionista, no creu?

DIONI: Sí, però l'autèntic col·leccionista va més enllà, no li sembla?

(PAUSA.)

FERMÍ: Sí, sí, és clar, ja l'entenc, continuï.

DIONI: Veig que anem per bon camí, que ens entendrem. Bé, en primer lloc no haurà de signar res ni tampoc contraurà cap compromís especial. (RESOLUTIU.) Això sí, la conversa que ara tindrem, la mantindrà en secret, i només si es trenca aquest secret, ja sigui per raons comprensibles o no, aleshores tot s'acabarà, tot!

FERMÍ: Què és el que s'acabarà?

DIONI: Ep! Atenció senyor professor, no ho vulgui saber tot de cop. Anem a pams. Primer, silenci!

FERMÍ: Si no dic res!

DIONI: Això mateix, silenci! Ho entén?

FERMÍ (SILENCI): Sí... sí...

DIONI: Silenci he dit! (PAUSA.) Quan dic silenci, vull dir silenci i res més que silenci. Segona, cautela i privacitat. Està clar? (PAUSA. DESPRÉS AMB UN TO MÉS ALT.) Repeteixo, silenci, cautela i privacitat, d'acord?

FERMÍ: Sí, silenci, cautela i privacitat, sí... si jo sempre ho dic això... no em canso de repetir-ho a la Irene... Silenci, cautela i privacitat... Són actituds ben lògiques en el colleccionisme...

DIONI: Exacte! Aquestes condicions són imprescindibles per poder gaudir del sistema de seguretat annex a la unitat que li he portat. És a dir, la vigilància organitzada a perpetuïtat, i el manteniment de les unitats col·leccionades. La custòdia estricta durant tota la vida amb els límits d'espai i temps que contingui la seva col·lecció. Què li sembla?

(PAUSA.)

FERMÍ (PERSPICAÇ): Força bé. El que no tinc clar són els límits de la meva col·lecció ni l'abast real de les meves unitats, ni tampoc, per descomptat, i tot sigui dit, tampoc em són excessivament clares les seves altruïstes intencions asseguradores.

DIONI: Això és el de menys, el que importa és la voluntat pel manteniment i l'afany de protecció

perenne, és a dir, cal que arribem a l'acord, al pacte... (ASTUT.) No se n'adona que aquest pot ser el camí per retrobar la unitat perduda!

(PAUSA.)

FERMÍ (EUFÒRIC): Sí, és clar! Fantàstic! No hi havia pensat mai, és clar, sí, exacte! (A PART.)

Això podria ser realment un dels objectius que busco ja fa temps. El pacte, l'acord, és a dir, la pausa que no és més que el temps encapsulat... (AL DIONI.) Sí senyor! Aquesta unitat que m'ofereix és substancial i gairebé immillorable per al col·leccionista... Fantàstic! Continuí!

DIONI: No s'emocioni tant senyor professor...

FERMÍ: Continuí, continuï explicant-me les característiques d'aquesta unitat que crec que ja n'estic entreveient el seu contingut.

DIONI: D'acord. Miri, en primer lloc estic constatant dues coses simultàniament. Primera, la seva gran intel·ligència per una banda, i segona, l'objecte real de la seva col·lecció per l'altra.

FERMÍ (RIU): Ho dubto! Però continuï.

DIONI: Senzillament, el que li pot proporcionar aquesta unitat és la perllongació de la seva col·lecció i de la seva vida de col·leccionista. En aquesta caixa hi ha el que necessita. Conté la unitat imprevisible, la que tot bon col·leccionista recerca durant tota la vida, no en dubti! És una unitat joquer. Li deixaré a prova perquè l'experimenti abans d'incloure-la definitivament a la seva col·lecció. Ja en parlarem més endavant.

FERMÍ: D'acord, però ara em disculparà, he d'anar a preparar la classe magistral. Bona nit senyor

Dioni, i gràcies. (AGAFA LA CAIXA I FA MUTIS.)

IRENE (ENTRANT. MOLT EXECUTIVA): No se'n sortirà pas d'aquesta.

DIONI (MOLT EXECUTIU TAMBÉ): Ho has fet tal com ho vam projectar.

IRENE: No en dubtis.

DIONI: Sense eludir cap detall?

IRENE: Segons el pla prefixat.

DIONI: Amb una precisió envejable!

IRENE: I amb una eficàcia a prova del més expert.

DIONI: I amb la capacitat creadora de nous recursos.

IRENE: Amb la rapidesa que imprimeix una immillorable i futura inèrcia renovadora.

DIONI: I amb el suport moral i tècnic de l'organització més potent.

IRENE: Que dóna la confiança i la seguretat de l'èxit a curt o llarg termini.

DIONI: I sense els falsos avals que incomoden en les situacions de risc.

IRENE: Com ha de ser!

DIONI: Sí. Amb l'afluència d'energia positiva que prevegi la praxi del fet.

IRENE: I que constitueix la fenomenologia més rellevant de la situació contractual.

DIONI: Exacte!

(PAUSA.)

IRENE (DOCTA I DIVERTIDA, IMITANT AL PROFESSOR): Justament en aquestes ocasions cal tenir clar els lleus estats preevolutius incipients sempre encarats cap a la metamorfo-

logia contractual ordenada vers una progressiva seriació...

DIONI: Què...? Ah, sí... Exacte... Són paraules del tòtil del professor, oi?

IRENE: Sí.

(RIUEN TOTS DOS.)

DIONI: Perfecte.

IRENE: És clar.

(PAUSA.)

DIONI (SERIÓS): I doncs?

IRENE (SERIOSA): Sí, tot ha anat correctament.

DIONI: Has fet desaparèixer la unitat?

IRENE: Evidentment! Ens era totalment indispensable.

DIONI: Però sota el control exhaustiu.

IRENE: Sí.

DIONI: Sí?

IRENE: Sí.

DIONI: Sí.

IRENE: Repeteixo, tot ha anat correctament.

DIONI: No ho dubto pas.

IRENE: Semblava que...

DIONI: Ni t'ho pensis.

IRENE: Tens prou experiència en el teu càrrec com per no defraudar-me.

DIONI: En aquestes ocasions sempre t'he demostrat que estic al teu costat.

IRENE: I sempre ens han acabat agafant per circumstàncies alienes a la nostra professionalitat acadèmica.

DIONI: De totes maneres ara fa temps que no ens han posat la mà a sobre.

IRENE: No me'n parlis d'això...

DIONI; Els veig últimament amb més bones intencions.

IRENE: Que ho dubtes?

DIONI: És per seguretat... I doncs...?

IRENE: Doncs sí, ho vaig amagar, a l'extrem del propi oblit personal.

(PAUSA.)

DIONI (DRAMÀTIC): Vols dir, que ni te'n recordes on ho has posat?

IRENE: T'ho estic dient, que no ho entens...

DIONI: Si ho diguessis clarament ho entendria.

IRENE: D'acord. T'he dit que ho vaig amagar, més ben dit ho vaig fer desaparèixer... o potser me'n vaig descuidar de guardar-ho...

DIONI: El què passa és que no te'n recordes absolutament de res diria jo. (PAUSA.) No obstant, el teu oblit és el millor que ens pot haver passat, no creus?

IRENE: Per què?

DIONI: Perquè com tu saps prou bé, sense la memòria no hi haurà manera de que te'n recordis... i
aleshores l'ordre desapareixerà!

IRENE: Sí! Extraordinari!

(PAUSA.)

DIONI: Tu creus que se n'haurà adonat ja?

IRENE: De què...?

DIONI: Del contingut de la nova unitat.

IRENE: Què conté la caixa que li has donat?

DIONI (RIU): Una variable terrible, el temps!

IRENE (ATERRORITZADA): No pot ser! Això farà que la col·lecció esdevingui perpètua... No
pot ser!

DIONI: Sí. La variable temps, la unitat que la posis on la posis impedeix acabar cap col·lecció,
possibilita només l'evolució ordenada, no és això és el que ell desitja.

IRENE: No pots fer-ho això.

DIONI: I per què no? Jo he de subsistir, igual que tu, no creus? I a més, m'havia de treure de sobre
aquesta unitat.

IRENE (DESESPERADA): Però que no te n'adones que ell en aquest moment la utilitzarà per
omplir el buit que ara té de la unitat perduda que busca?

DIONI: Sí. I a nosaltres què més ens dóna?

IRENE (MOLT CRISPADA): Infeliç! Aquesta unitat joquer, aquesta variant temps, ens farà eterna la col·lecció, ens perpetuarà a tots cap a l'evolució ordenada i no ens permetrà evolucionar vers el caos... No podrem morir, no te n'adones! Estem perduts! No podrem sortir d'aquí... Desventurat!

DIONI: No! No pot ser! Jo vull morir com tothom! No vull viure eternament! (CRIDANT.)
Professor! Torni'm la unitat! Professor...! (FA MUTIS CRIDANT AL PROFESSOR.)
(FOSC.)

(HAN PASSAT MOLTS ANYS. ENTRA EN FERMI AMB UN ASPECTE MOLT ENVELLIT.)

FERMÍ (DEPRIMIT): Déu meu senyor! Que cansat em sento amb l'activitat quotidiana, amb aquesta obligació que no em permet fixar-me en altra cosa que en la meva maleïda col·lecció. Matar el temps amb el desfici d'aquesta eterna seriació que mai s'acabarà i que cada cop em pesa més i més per culpa d'aquella maleïda unitat joquer... No puc arrossegar eternament totes aquestes unitats. Em voldria desprendre de tot i estar sense fer res... fer res és el què més desitjo... No fer res absolutament... Res de res! Oh, quin plaer significaria poder fruir d'una manca d'activitat i a sobre poder demostrar que el que faig no m'agrada gens ni mica. Un ideal inassolible segurament! (PAUSA.) Havia dit fa temps que cal prosperar en el sentit clàssic de la paraula. Vull deixar-ho córrer tot, vull avançar cap a camins menys perillosos que el d'estar lligat tota l'eternitat a unes fites que no són més que una catalogació obsessiva i paranoica d'unitats consecutives, falàcies seriades,

absurdes! No entenc que hi hagi a l'univers tanta gent capficada com jo guardant i cuidant les unitats que col·lecciona. (PAUSA.) Quina és la qüestió? Col·leccionar per a no morir, o anar morint per a la collecció, què més dóna... És absurd anar classificant unitats tota la vida, voldria saber com vaig començar amb aquesta estúpida activitat. Fins avui encara no hi ha hagut ningú que em digués com desprendre'm d'aquesta irracional unitat que no m'ajuda ni a morir, tot al contrari. (PAUSA. DESPRÉS AMB TO DE VELL SATISFET.) No sé si el que sento és real o només són les paraules dels detractors del col·leccionisme que s'estan apoderant de mi. He passat moltes estones agradables a l'entorn i a la recerca de les meves apreciades unitats. Ningú diria que és l'esforç de tota la meva llarga vida, i el que encara penso acumular és poc comparant-ho amb el que he aconseguit fins ara. No sé ni el valor del que arribo a posseir, incalculable. Sense cap dubte, adquirir aquella unitat joquer va ser una mida intel·ligent... (PAUSA. DESPRÉS DEPRIMIT.) Déu meu senyor...! Vull que s'acabi d'una vegada aquesta farsa i recobrar la llibertat d'acció... Vull morir d'una vegada i oblidar-me'n d'aquesta maleïda col·lecció i de l'eternitat que comporta i que em tiranitza. Vull desaparèixer, vull oblidar aquesta infinita col·lecció d'unitats inútils, associades a mi per la resta dels meus dies... Temps! Detura't! Acaba amb mi! No em facis viure eternament!

(FOSC. ENTRA LA IRENE QUE AVANÇA COM UNA SOMNAMBULA. PRESENTA UNA APARENÇA FÍSICA ENVELLIDA COM EL PROFESSOR.)

IRENE (PSEUDOPOÈTICA): Estic trobant-me amb mi mateixa o potser fujo de tot context

cognoscítiu a fi d'equilibrar la meva falsa personalitat? Potser és que m'estic metamor-
fossejant i convertint en un simple context professional ritual i anodí. (PAUSA.) O, encara
que sembli paradoxal, potser és que estic copsant graus de llibertat i de felicitat que el
sistema proporciona i jo ni m'adono de la praxi col·lectiva. Sí, crec que això és l'encert i
no la metàfora... (PAUSA. DE COP TRANSMUTADA I EMBRUIXADA.) Estic farta!
Estic fins els ovaris d'aquesta inaguantable situació, no puc més! Rebentaré com aquest
cabronàs continuï amb aquesta estúpida col·lecció d'inutilitats...! (PAUSA, RETORNA A
LA VELLA SOMNÀMBULA.) El que em passa pel magí és quelcom absurd i alhora
perspicaç... Sento com una duplicació de l'ànima que s'aboca cap als paradisos excelsos
inconnexos però fruitósos i exhuberants de magma de la felicitat... Somnis plaents i
abundosos de plaer sensual sense els lligams que trenquen les plaents relacions que s'esta-
bleixen entre els membres components de la comunitat onírico-científica... (PAUSA I
RETORN A LA PERSONALITAT EMBRUIXADA.) Que sí, li vaig dir... sí senyor
professor... aquesta merda se la busca vostè! Estic farta, sap! Farta d'aquestes caixes i farta
de no saber què cony hi guarda a dins d'elles... No et fot el professor de merda! Molt
col·leccionar, però per què?, li vaig dir... Si vostè està boig, perquè cony li he de fer cas!
(PAUSA I SOMNÀMBULA DE NOU.) Jo voldria levitar per paranys estèrils i catàrtics
per no veure la baixesa de la condició mal anomenada humana... Jo sóc divina al costat
d'aquesta humanitat eterna que m'ha tocat compartir... (PAUSA I EMBRUIXADA
NOVAMENT.) Vostè només vol una cosa. El que volen tots els homes. Follar, follar i fo-
llar! Sí, digui'm el contrari si té pebrots, li vaig dir... i està clar, no va respondre. Si té
collons pugui'm el sou i foti'm mà directament i no se'n vagi per les branques... és clar,

aleshores el paio va callar...! (PAUSA I SOMNÀMBULA.) Decididament, no sé que és el que em passa últimament...

(ENTRA EN DIONI RÀPID COM UN LLAMP. TAMBÉ HA ENVELLIT PERÒ EN CANVI MANIFESTA MOLTA ENERGIA.)

DIONI: Ni el silenci, ni la cautela ni la privacitat... Res... Han passat els anys i vostè professor ha esdevingut un paraplègic, acabat, que només ha fet que col·leccionar gràcies a que se li va extraviar la unitat joquer, imbècil! No sap ni on l'ha va posar! I tu Irene, tu has esdevingut una vella perfecte, somiadora o somiatruites, una amant insaciable i molt complaent, però només has assaborit una esqueixada de la llibertat que sempre has buscat... i jo... jo... pobre de mi, encara dubto... què sóc, què he estat, per què m'he perpetrat juntament amb vosaltres? Què hi tinc a veure jo amb tot això? Per què n'he de rebre les conseqüències...?

IRENE (AL DIONI): Jo sempre he estat amb tu i t'he ajudat en tots els teus plans, en les teves estratègies...

FERMÍ (AL FERMÍ): Escolta'm, l'única cosa que vull és trobar-la i eliminar-la aquesta maleïda unitat joquer, vull deixar de perpetuar-me amb aquesta col·lecció, vull acabar amb tot, vull morir, com tu, com tothom, entens? Ajuda'm!

DIONI: Sí, però com? Si no sabem on pot estar. Si ni he pogut conèixer el contingut de les seves unitats professor, ha estat el seu secret. El temps no és reversible professor. Aquest és el problema. No és possible desfer l'eternitat ara. No és possible! Hauríem de fer una

regressió, comprèn! No es possible, no és possible... Només ens resta continuar buscant la unitat perduda en un altre estadi de l'evolució ascendent. Hem de recuperar el temps perdut... D'això es tracta, recuperar el temps perdut, professor...

(TOTS TRES COMENCEN A REORDENAR DESESPERADAMENT LES CAIXES DEL LABORATORI AL TEMPS QUE SE SENTEN CREIXENTS BATECS DE COR BARREJATS AMB SONS DE PÈNDOL MENTRE VA MINVANT LA LLUM FINS A FER-SE FOOSC.)

FI